

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

IX. évfolyam, 42. szám

2020. május 11

A kerítés két oldala

Írtunk mi már a Záhonyi Vasutasban a hulló falevelekről is, és most eljött az ideje a fű növekedéséről is beszámolni. Tavasszal, jó időben, kis esőben nem csodálkozhatunk, ha kizöldell a természet, burjánzik szinte minden, no, már ha hagyják. És hát van, ahol hagyják nőni, van, ahol kordában tartják, mármint a fűvet. Hogy ezt mi és ki dönti el? Nos, ez attól is függhet, hogy hol is van az a fű. Ha otthon, a kertünkben, akkor kordában tartjuk, ha a természet lágy ölén, akkor növekedhet kedvére. Viszont ha a vasút területén, akkor illenék megfékezni a növekedésben, de erre nem mindig van kapacitás.

Emlékszem, hogy a „hőskorban”, amikor még az állomásokon volt erre kapacitás, ha nem is a kaszálásra, vagy éppen a fűnyíró tologatására létrehozott munkakörökben, de valahogy mindig megoldották a főnökök. És nem biztos, hogy csak azért, mert akkor is rendben kellett tartani a szolgálati helyek területét. Abban az időben még nem volt erre külön „iparág”, de valahogy mégis minden rendben volt. Most meg mi történik? Az állomásoknak nem dolga a mi területünkön sem a fűnyírás, sem a gereblyezés, sem a takarítás. Bejelentjük, ha ezek közül valami nincs megoldva. Aztán várunk és várunk...és ha szerencsénk van, no meg az ominózus terület elég frekventált helyen fekszik, akkor előbb-utóbb elvégzik a melót, vagy mégis megoldjuk önerőből. Ami egyre nehezebb, mert nincs rá munkaerő.

Így eshet meg, hogy a kerítés két oldalán a „füves” helyzet mást mutat. A bal oldali fűvet mindig visszavágják, egyenletes, szép képet mutat, persze frekventált a terület. A jobb oldali meg csak nő, és nő és nő. Persze, ez a szakszervezeti oldal, ahol demokrácia van, és a fűszálak kedvükre emelkedhetnek egyre magasabbra, nem korlátozzák be a méretüket. De eljön a pont, amikor mégiscsak kell egy kis rendszabályozás, mert a látvány már nem az igazi. No, ilyenkor keressük az illetékest, akit vagy megtalálunk, vagy nem, aki vagy jön, vagy nem. Rutinos érdekvédők lévén, egyik alkalommal mi, a következő alkalommal a társ (szomszéd) szakszervezet vállalja fel a keresést és a „könyörgést”. Legtöbbször a kerítés bal oldali „füves gazda” segítségének köszönhetjük, hogy pázsitunk mérete eléri az ideálist.

Mi tagadás, a szép zöld gyepek minden pénzt megér, talán még egy fűnyíró ketyűt is. Már csak az a kérdés aggaszt, vajon nem válunk-e páriává, ha beavatkozunk az arra hívatottak dolgába? Persze, nem baj, ha megélnék a hír hallatán, legfeljebb gazdagodott szakszervezetünk egy új vagyontárggyal.

Juhász Tiborné

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Kinek a győzelme?

Harcban állunk, most épp az egészségünkért, ráadásul megeshet, csak illúzió, amit fénynek látunk az alagút végén. Ám töretlen a bizalmunk önmagunkban és remélhetőleg egymásban is, hogy előbb-utóbb győzni fogunk! Igaz, a győzelemnek nem lesz, nem lehet majd konkrét napja, mint annak, amit többnyire május nyolcadikán ünnepelnek (már ahol). Esetleg május kilencedikén, mint a Szovjetunió utódai, mert a hetedikén aláírt – a nácik feltétel nélküli megadását tartalmazó – szöveg nyolcadikán éjjel lett hatályos, de Moszkvában már kilencedike volt. Mindezek részletkérdések, a lényeg, van-e mit ünnepelni, mondjuk kilencedikén, és, ha igen, akkor mit és kiknek?

Talán azt, hogy a szövetségesek legyőzték a második világháborúban Németországot és csatlósait. De! Bár a kiindulópont a háború, de nem csak a második, és nem is csak az első. Mert már az első világháború is a sokadik volt Európa történelmében, igaz, a régebbiek nem nagyon terjedtek túl a kontinens határain. Fogalmazhatnánk úgy is, hogy Európa történelme nemzetállamok története, amelyek folyton egymás rovására akarták érvényesíteni nemzeti érdekeiket. Ugye ismerős a felvetés?

Viszont az idők során egyre többen ismerték fel, hogy sehová nem vezet a háborúskodás, mert előbb-utóbb folytatódni fog a legutóbbi. Majd a második nagy háború után a két nagy rivális, (Nyugat)Németország és Franciaország elfogadni látszott Jean Monnet, francia politikus furfangos ötletét, amit Robert Schuman francia külügyminiszter 1950. május 9-én hozott nyilvánosságra. Talán azért ő, mert Monnet azt tartotta: „Vannak, akik 'valakik' akarnak lenni, és vannak, akik tenni szeretnének valamit.”

Szóval ez a Monnet, vagyis a furfangja abból indult ki, hogy a múlt század közepén a haderő nagysága valójában acélban, és a kohászathoz szükséges szénben volt mérhető. Úgy gondolta, ha rálátásuk van a riválisoknak egymás szén- és acéltermelésére, akkor azt is időben látják, ha a másik túl sok fegyvert gyárt. És a két ősellenség, Franciaország és Németország nyugati fele asztalhoz ültek, és 1951-ben létrehozták az Európai Szén- és Acélközösséget (Montánunió). Részesei lettek még a közösségnek a Benelux-államok és Olaszország is.

A folytatást ismerjük, a Monánunióból Európai Gazdasági Közösség (EGK), majd az Európai Közösség (EK), végül az Európai Unió (EU) nőtte ki magát. Természetesen azt is tudjuk, hogy az Unió úgy rossz, ahogy van, de ha már rossz, meg kéne javítani! Azért, hogy május kilencedikén, az Európa-napon ne azt ünnepeljük, melyik ország mennyi embert tudott megölni a múltban, hanem a Schuman-tervet, Monnet furfangját.

Egyszerűen azért, mert az Unió, és elődei története során tagországok között nem csak háború nem volt, de mindezidáig még háborús fenyegetettség sem, hanem béke. Ami olyan, mint az egészség: amíg van, minden van, vagy minden lehetséges, ám ha elvesztjük, semmi nincs, sőt, még ami volt, az is az enyészetté válik.

Dolhai József

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

HUMORSAROK

A FEGYELEM, AZ FEGYELEM

A feleségem annyira megkedvelte a szolgálati szabályzatot – meséli a rendőr a kollégájának – hogy vigyázzban kell állnom, ha hancúrozni akarok vele.

Az semmi – teszi hozzá a kolléga – nekem sorba kell állnom...

FÉLTÉKENYSÉG

A féltékeny feleség időről időre átkutatja nőcsábász férje öltönyeit. Ha női hajszálakat fedez fel rajtuk, rögtön jön a veszekedés. Egyik nap azonban hiába kutat, egyetlen árva hajszálat sem talál.

Mérgesen kikel magából:

– Te, Lajos, már a kopasz nőknek sem hagysz békét...?!!!

Balogh Attila